

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ROBIN HOBB

DESTINUL BUFONULUI

vol. I

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Capitolul 1

Șopârle

Uneori ni se pare nedrept că lucruri care s-au petrecut cu atât de multă vreme în urmă ies la lumină, împlântându-și ghearele în viața cuiva și pervertind tot ce urmează. Dar poate că tocmai asta e dreptatea supremă: tot ce am făcut vreodată se însumează, așa cum se însumează și tot ce ni s-a făcut, iar noi înșine suntem rezultatul adunării celor două sume. Și de asta nu scapă niciunul dintre noi.

Astfel, tot ce mi-a spus Bufonul vreodată s-a adunat cu tot ce a lăsat nespus. Și, ca rezultat al adunării, l-am trădat. Însă am crezut că fac ceea ce era mai bine atât pentru el, cât și pentru mine. Prezisese că, dacă ne ducem pe Insula Aslevjal, o să moară și că Moartea ar mai putea deschide gura încă o dată, ca să mă înghită pe mine. Și făgăduise să facă tot ce-i stă în puteri ca să supraviețuiesc eu, pentru că i-o cerea marele lui plan de schimbare a viitorului. Dar, având încă proaspătă în minte amintirea ultimei dăți în care mă atinsese moartea, făgăduielile lui mi s-au părut mai degrabă înspăimântătoare decât liniștitoare. Și, cu amărăciune, mă mai înștiințase și că, odată ajunși pe insulă, o să mă văd nevoit să aleg între prietenia noastră și loialitatea față de prințul Dutiful.

Poate că aș fi fost în stare să-i fac față unuia dintre aceste lucruri, rămânând ferm pe poziție, dar mă îndoiam totuși. Și numai unul

dintre ele era de-ajuns ca să mă descurajeze, iar să dau piept cu suma lor era, pur și simplu, peste puterile mele.

Așa că m-am dus la Chade. I-am povestit ce-mi spusese Bufonul. Și bătrânul meu mentor a tras sforile, astfel încât să plecăm spre Insulele Străine fără să-l luăm cu noi.

În castelul Buckkeep venise primăvara. Austeră fortăreață de piatră neagră continua să stea ghemuită, bănuitoare, pe stâncile abrupte de deasupra orașului cu același nume, dar, pe dealurile domoale de dincolo de ea, iarba verde, tânără, străpungea, încrezătoare, stratul cafeniu de uscături lăsate în urmă de anul trecut. Crengile golașe ale pădurii se pierdeau în vălul verde al frunzelor mărunte ivite pe fiecare dintre ele. Fluxul și refluxul măturau mormanele de alege moarte adunate peste iarnă. Se întorseseră păsările călătoare și cântecele lor răsunau, sfidătoare, pe dealurile împădurite, iar de-a lungul țărmului zburătoarele de apă purtau bătlăii pentru cotloanele bune de cuibărit de pe stânci. Primăvara invadase până și coridoarele întunecoase și încăperile cu tavane înalte din fortăreață, căci crengile îmbobocite și florile timpurii împodobeau toate firidele și încadrau intrările în sălile comune.

Vânturile calde păreau să-mi spulbere gândurile negre. Niciuna dintre problemele și neliniștile mele nu dispăruse, dar primăvara te poate ajuta să-ți nesocotești o grămadă de griji. Starea mea fizică se îmbunătățise; mă simțeam mai tânăr ca la douăzeci și cinci de ani. Nu numai că puneam din nou pe mine carne din care mi se conturau mușchi, dar devenisem pe neașteptate stăpânul unui corp potrivit cu vârsta mea. Coteria lipsită de experiență mă vindecă de-a valma, scăpându-mă, din întâmplare, și de toate vătăările din trecut. Toate urmele lăsate de brutalitatea lui Galen când mă învățase Meșteșugul, rănilor din lupte și cicatricele adânci pricinuite de torturile din temnițele lui Regal dispăruseră. Durerile de cap nu mă mai chinuiau aproape niciodată, nu mi se mai încețoșa vederea când oboseam și nu mă mai durea nimic în diminețile reci. Trăiam în trupul unui animal puternic și sănătos.

Într-o dimineață senină de primăvară, puține lucruri te însuflețesc mai mult decât o sănătate deplină.

Stăteam în vârful unui turn, contemplând valurile mării. În spatele meu, flori albe și de un roz-pal înveșmântau micii pomi fructiferi crescuți în vase mari, pline cu pământ proaspăt îngrășat cu bălegar. Din ghivece mai mici porneau lujeri pe care mugurii începuseră să plesnească. Frunzele lungi și verzi ale bulbilor de floare se înălțau ca niște iscoade trimise să cerceteze aerul. În alte ghivece nu se vedeau decât tulpini golașe, cafenii, dar făgăduința era acolo, toate plantele așteptau sosirea zilelor calde. Printre ghivece fuseseră așezate cu măiestrie statui și bănci ademenitoare. Lumânările adăpostite în felinare erau deja pregătite să-și trimită licăririle în întunecimea nopților suave de vară. Kettricken îi redase Grădinii Reginei splendoarea de odinioară. Acel refugiu din înălțimi era teritoriul ei personal; rădăcinilor ei din Regatul Munților li se datora simplitatea, însă existența grădinii era o tradiție mult mai veche din Buckkeep.

Am străbătut cu pași nervoși alea care o înconjura, apoi mi-am impus să mă opresc. Băiatul nu întârziase. Eu venisem mai devreme. Minutele nu se târau din vina lui. Așteptam prima întâlnire cu Swift, fiul lui Burrich, cu un amestec de nerăbdare și strângere de inimă. Regina mea îmi pusese pe umeri responsabilitatea instruirii lui într-ale literelor și într-ale armelor. O însărcinare care mă speria. Băiatul nu numai că avea Har, dar mai era și de o încăpățănare de necontestat. Regina decretase că înzestrării cu Har trebuiau tratați cu respect, dar supușii ei încă mai credeau, în număr mare, că, pentru Magia Animalelor, cele mai bune leacuri erau lațul spânzurătorii, cuțitul și focul.

Înțelegeam motivele care o îndemnaseră pe regină să mi-l încredințeze pe Swift. Burrich, tatăl lui, îl gonise de-acasă pentru că nu voia să renunțe la Har. Pe de altă parte, același Burrich își dedicase mulți ani din viața creșterii mele pe când eram un băietan abandonat de tată, pe atunci prinț moștenitor care nu cutezase să-și recunoască bastardul. Se cuvenea să fac același lucru pentru copilul lui Burrich, deși nu-i puteam spune că am fost cândva FitzChivalry,

dintre ele era de-ajuns ca să mă descurajeze, iar să dau piept cu suma lor era, pur și simplu, peste puterile mele.

Așa că m-am dus la Chade. I-am povestit ce-mi spusese Bufonul. Și bătrânul meu mentor a tras sforile, astfel încât să plecăm spre Insulele Străine fără să-l luăm cu noi.

În castelul Buckkeep venise primăvara. Austeră fortăreață de piatră neagră continua să stea ghemuită, bănuitoare, pe stâncile abrupte de deasupra orașului cu același nume, dar, pe dealurile domoale de dincolo de ea, iarba verde, tânără, străpungea, încrezătoare, stratul cafeniu de uscături lăsate în urmă de anul trecut. Crengile golașe ale pădurii se pierdeau în vălul verde al frunzelor mărunte ivite pe fiecare dintre ele. Fluxul și refluxul măturau mormanele de alege moarte adunate peste iarnă. Se întorseseră păsările călătoare și cântecele lor răsunau, sfidătoare, pe dealurile împădurite, iar de-a lungul țărmului zburătoarele de apă purtau bătalii pentru cotloanele bune de cuibărit de pe stânci. Primăvara invadase până și coridoarele întunecoase și încăperile cu tavane înalte din fortăreață, căci crengile îmbobocite și florile timpurii împodobeau toate firidele și încadrau intrările în sălile comune.

Vânturile calde păreau să-mi spulbere gândurile negre. Niciuna dintre problemele și neliniștile mele nu dispăruse, dar primăvara te poate ajuta să-ți nesocotești o grămadă de griji. Starea mea fizică se îmbunătățise; mă simțeam mai tânăr ca la douăzeci și cinci de ani. Nu numai că puneam din nou pe mine carne din care mi se conturau mușchi, dar devenisem pe neașteptate stăpânul unui corp potrivit cu vârsta mea. Coteria lipsită de experiență mă vindecă de-a valma, scăpându-mă, din întâmplare, și de toate vătămarile din trecut. Toate urmele lăsate de brutalitatea lui Galen când mă învățase Meșteșugul, rănilor din lupte și cicatricele adânci pricinuite de torturile din temnițele lui Regal dispăruseră. Durerile de cap nu mă mai chinuiau aproape niciodată, nu mi se mai încețoșa vederea când oboseam și nu mă mai durea nimic în diminețile reci. Trăiam în trupul unui animal puternic și sănătos.

Într-o dimineață senină de primăvară, puține lucruri te însuflețesc mai mult decât o sănătate deplină.

Stăteam în vârful unui turn, contemplând valurile mării. În spatele meu, flori albe și de un roz-pal înveșmântau micii pomi fructiferi crescuți în vase mari, pline cu pământ proaspăt îngrășat cu bălegar. Din ghivece mai mici porneau lujeri pe care mugurii începuseră să plesnească. Frunzele lungi și verzi ale bulbilor de floare se înălțau ca niște iscoade trimise să cerceteze aerul. În alte ghivece nu se vedeau decât tulpini golașe, cafenii, dar făgăduința era acolo, toate plantele așteptau sosirea zilelor calde. Printre ghivece fuseseră așezate cu măiestrie statui și bănci ademenitoare. Lumânările adăpostite în felinare erau deja pregătite să-și trimită licăririle în întunecimea nopților suave de vară. Kettricken îi redase Grădinii Reginei splendoarea de odinioară. Acel refugiu din înălțimi era teritoriul ei personal; rădăcinilor ei din Regatul Munților li se datora simplitatea, însă existența grădinii era o tradiție mult mai veche din Buckkeep.

Am străbătut cu pași nervoși alea care o înconjura, apoi mi-am impus să mă opresc. Băiatul nu întârziase. Eu venisem mai devreme. Minutele nu se târau din vina lui. Așteptam prima întâlnire cu Swift, fiul lui Burrich, cu un amestec de nerăbdare și strângere de inimă. Regina mea îmi pusese pe umeri responsabilitatea instruirii lui într-ale literelor și într-ale armelor. O însărcinare care mă speria. Băiatul nu numai că avea Har, dar mai era și de o încăpățănare de necontestat. Regina decretase că înzestrării cu Har trebuiau tratați cu respect, dar supușii ei încă mai credeau, în număr mare, că, pentru Magia Animalelor, cele mai bune leacuri erau lațul spânzurătorii, cuțitul și focul.

Înțelegeam motivele care o îndemnaseră pe regină să mi-l încredințeze pe Swift. Burrich, tatăl lui, îl gonise de-acasă pentru că nu voia să renunțe la Har. Pe de altă parte, același Burrich își dedicase mulți ani din viață creșterii mele pe când eram un băietan abandonat de tată, pe atunci prinț moștenitor care nu cutezase să-și recunoască bastardul. Se cuvenea să fac același lucru pentru copilul lui Burrich, deși nu-i puteam spune că am fost cândva FitzChivalry,

pupulul tatălui său. Așa că de aceea îl așteptam pe Swift, un băiat costeliv de numai zece ani, la fel de nervos ca și când ar fi trebuit să dau ochii cu tatăl lui. Am tras aerul rece al dimineții în adâncul pieptului. Purta mireasma florilor de pom fructifer. Mi-am reamintit că era o însărcinare care avea să se încheie în scurt timp. Urma să plec foarte curând, ca însoțitor al prințului în călătoria lui către Aslevjal, una dintre Insulele Străine.

Magia Harului te face să simți orice altă viață din apropierea ta, așa că m-am întors spre ușa grea chiar înainte de a o împinge Swift. A închis-o în urma lui fără zgomot. În ciuda îndelungatului urcuș pe treptele de piatră, nu răsufla greu. L-am studiat, rămânând în mare parte ascuns de puzderia de floare de pe ramuri. Îmbrăcat în albastru de Buck, purta veșminte simple, de paj. Chade avea dreptate. Putea s-ajungă un foarte bun luptător cu securea. Era slăbuț, ca mai toți băieții plini de energie de vârsta lui, dar umerii noduroși conturați pe sub jiletcă făgăduiau mușchi ca ai tatălui său. Nu-l vedeam crescând înalt, dar urma să fie destul de voinic ca să se descurce cu o asemenea armă. Avea ochii negri ai lui Burrich, ca și buclele lui negre, dar în linia obrazilor și în forma ochilor regăseam ceva din Molly. Am răsuflat prelung și adânc. S-ar fi putut să-mi fie mai greu decât îmi imaginasem.

L-am văzut simțindu-mi prezența. Nu m-am clintit, am așteptat să mă descopere și cu privirea. Pe urmă ne-am uitat o vreme unul la altul, nemișcați. Mersese pe aleile șerpuitoare până ce ajunsese în fața mea. Plecăciunea lui fusese prea îndelung exersată ca să mai aibă vreun strop de grație.

– Lordul meu, sunt Swift Witted. Mi s-a spus să mă înfățișez Domniei Tale și de aceea mă aflu acum aici.

Mi-am dat seama că se străduise din greu să învețe cel două fraze curtenitoare. Însă, prin numele sub care se prezentase, își făcuse cunoscută Magia Animalelor într-un mod atât de evident încât părea aproape o provocare grosolană, ca și cum ar fi vrut să se convingă că protecția acordată de regină înzestraților cu Har exista și acolo unde era singur cu mine. Mi-a susținut privirea cu o

hotărâre pe care probabil orice nobil ar fi socotit-o insolentă. Pe de altă parte, mi-am reamintit că eu nu eram nobil. Și i-am spus-o.

– Eu nu sunt „lordul meu” pentru nimeni, flăcăule. Sunt Tom Badgerlock, un oștean din Garda Reginei. Îmi poți spune jupâne Badgerlock, iar eu o să-ți spun Swift. De acord?

A clipit de două ori și a dat din cap. Pe urmă și-a adus brusc aminte că nu așa trebuia să răspundă.

– Da, domnul meu. Jupâne Badgerlock.

– Perfect. Swift, știi de ce-ai fost trimis la mine?

Și-a mușcat de două ori buza de sus cu mișcări iuți, apoi a răsuflat adânc și a răspuns lăsându-și ochii în jos.

– Cred că am supărat pe cineva. Dar nu știu ce am făcut, și cui, a adăugat, ridicându-și brusc privirea către mine. Și a continuat, aproape sfidător: Nu mă pot împiedica să fiu ceea ce sunt. Dacă s-a întâmplat fiindcă am Har, nu e corect. Regina noastră a spus că n-o să fiu tratat altfel din pricina magiei.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Prin ochii ăia negri se uita la mine tatăl lui. Sinceritatea fără limite și hotărârea de a spune adevărul cu orice preț erau ale lui Burrich. Însă în graba cu care riposta am văzut iuțeala din fire moștenită de la Molly. În următoarele câteva clipe mi-a fost greu să-mi găsesc cuvintele.

Băiatul mi-a luat tăcerea drept nemulțumire și a lăsat ochii în jos. Dar a rămas cu spatele drept; nu se știa vinovat cu nimic și nu se putea pocăi înainte de a afla pentru ce.

– N-ai supărat pe nimeni, Swift. Și o să aflu că, pentru anumiți oameni din Buckkeep, Harul tău n-are nicio importanță. Nu din pricina lui te-am despărțit de ceilalți copii; e mai degrabă un fapt de pe urma căruia o să ai de câștigat. Stăpânești literale mult mai bine decât alți învățați de vârsta ta. Și nu vrem să te amestecăm printre cei mult mai mari ca tine. S-a mai hotărât și să te deprinzi cu mânuirea securii de luptă. Cred că de aia am fost ales eu ca să-ți fiu preceptor.

Și-a săltat fruntea cu o zvâcnire și m-a privit nedumerit și îngrozit.

– Securea de luptă?

pupulul tatălui său. Așa că de aceea îl așteptam pe Swift, un băiat costeliv de numai zece ani, la fel de nervos ca și când ar fi trebuit să dau ochii cu tatăl lui. Am tras aerul rece al dimineții în adâncul pieptului. Purta mireasma florilor de pom fructifer. Mi-am reamintit că era o însărcinare care avea să se încheie în scurt timp. Urma să plec foarte curând, ca însoțitor al prințului în călătoria lui către Aslevjal, una dintre Insulele Străine.

Magia Harului te face să simți orice altă viață din apropierea ta, așa că m-am întors spre ușa grea chiar înainte de a o împinge Swift. A închis-o în urma lui fără zgomot. În ciuda îndelungatului urcuș pe treptele de piatră, nu răsufla greu. L-am studiat, rămânând în mare parte ascuns de puzderia de floare de pe ramuri. Îmbrăcat în albastru de Buck, purta veșminte simple, de paj. Chade avea dreptate. Putea s-ajungă un foarte bun luptător cu securea. Era slăbuț, ca mai toți băieții plini de energie de vârsta lui, dar umerii noduroși conturați pe sub jiletcă făgăduiau mușchi ca ai tatălui său. Nu-l vedeam crescând înalt, dar urma să fie destul de voinic ca să se descurce cu o asemenea armă. Avea ochii negri ai lui Burrich, ca și buclele lui negre, dar în linia obrazilor și în forma ochilor regăseam ceva din Molly. Am răsuflat prelung și adânc. S-ar fi putut să-mi fie mai greu decât îmi imaginasem.

L-am văzut simțindu-mi prezența. Nu m-am clintit, am așteptat să mă descopere și cu privirea. Pe urmă ne-am uitat o vreme unul la altul, nemișcați. Mersese pe aleile șerpuitoare până ce ajunsese în fața mea. Plecăciunea lui fusese prea îndelung exersată ca să mai aibă vreun strop de grație.

– Lordul meu, sunt Swift Witted. Mi s-a spus să mă înfățișez Domniei Tale și de aceea mă aflu acum aici.

Mi-am dat seama că se străduise din greu să învețe cel două fraze curtenitoare. Însă, prin numele sub care se prezentase, își făcuse cunoscută Magia Animalelor într-un mod atât de evident încât părea aproape o provocare grosolană, ca și cum ar fi vrut să se convingă că protecția acordată de regină înzestraților cu Har exista și acolo unde era singur cu mine. Mi-a susținut privirea cu o

hotărâre pe care probabil orice nobil ar fi socotit-o insolentă. Pe de altă parte, mi-am reamintit că eu nu eram nobil. Și i-am spus-o.

– Eu nu sunt „lordul meu” pentru nimeni, flăcăule. Sunt Tom Badgerlock, un oștean din Garda Reginei. Îmi poți spune jupâne Badgerlock, iar eu o să-ți spun Swift. De acord?

A clipit de două ori și a dat din cap. Pe urmă și-a adus brusc aminte că nu așa trebuia să răspundă.

– Da, domnul meu. Jupâne Badgerlock.

– Perfect. Swift, știi de ce-ai fost trimis la mine?

Și-a mușcat de două ori buza de sus cu mișcări iuți, apoi a răsuflat adânc și a răspuns lăsându-și ochii în jos.

– Cred că am supărat pe cineva. Dar nu știu ce am făcut, și cui, a adăugat, ridicându-și brusc privirea către mine. Și a continuat, aproape sfidător: Nu mă pot împiedica să fiu ceea ce sunt. Dacă s-a întâmplat fiindcă am Har, nu e corect. Regina noastră a spus că n-o să fiu tratat altfel din pricina magiei.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Prin ochii ăia negri se uita la mine tatăl lui. Sinceritatea fără limite și hotărârea de a spune adevărul cu orice preț erau ale lui Burrich. Însă în graba cu care riposta am văzut iuțeala din fire moștenită de la Molly. În următoarele câteva clipe mi-a fost greu să-mi găsesc cuvintele.

Băiatul mi-a luat tăcerea drept nemulțumire și a lăsat ochii în jos. Dar a rămas cu spatele drept; nu se știa vinovat cu nimic și nu se putea pocăi înainte de a afla pentru ce.

– N-ai supărat pe nimeni, Swift. Și o să afli că, pentru anumiți oameni din Buckkeep, Harul tău n-are nicio importanță. Nu din pricina lui te-am despărțit de ceilalți copii; e mai degrabă un fapt de pe urma căruia o să ai de câștigat. Stăpânești literale mult mai bine decât alți învățați de vârsta ta. Și nu vrem să te amestecăm printre cei mult mai mari ca tine. S-a mai hotărât și să te deprinzi cu mânuirea securii de luptă. Cred că de aia am fost ales eu ca să-ți fiu preceptor.

Și-a săltat fruntea cu o zvâcnire și m-a privit nedumerit și îngrozit.

– Securea de luptă?

Am dat din cap atât către el, cât și către mine. Chade se reapu-
 case de vechile lui șmecherii. Era limpede că băiatul nu fusese
 întrebat dacă vrea sau nu să-nvețe să lupte cu o asemenea armă.
 Mi-am pus un zâmbet pe față.

– Da, sigur, securea de luptă. Oamenii de arme din Buckkeep
 n-au uitat cât de bine lupta tatăl tău cu securea. Fiindcă i-ai moș-
 tenit și robustețea trupului, nu doar trăsăturile feței, pare firesc
 să ai aceleași preferințe când e vorba de arme.

– Eu nu sunt deloc ca tata, domnul meu.

Mi-a fost greu să nu izbucnesc în râs, nu de prea multă veselie, ci
 fiindcă băiatul nu semănase niciodată cu Burrich mai bine decât în
 clipa aceea. Mi se părea straniu să mă uit *în jos* la cineva care mă
 țintuia cu privirea ochilor lui negri. Însă o asemenea atitudine nu era
 potrivită pentru un băiat de vârsta lui, așa că i-am răspuns cu răceală.

– După părerea reginei și a lui Chade, Sfetnicul ei, îi semeni
 destul de bine. Nu-ți place ce-au hotărât pentru tine?

Asta puneă totul în balanță. Nu mi-a scăpat clipa în care s-a
 decis și aproape că i-am putut citi gândurile. Putea să refuze. Dar
 ar fi fost considerat nerecunoscător și trimis înapoi, la tatăl lui.
 Mai bine să-și plece capul primind o însărcinare neplăcută și să
 rămână. Așa că a spus, cu voce joasă:

– Ba da, domnul meu. Mă supun hotărârii lor.

– E bine, am spus, cu sinceritate prefăcută.

– Dar mă pricep deja să mânuiesc o altă armă, s-a grăbit el să
 mă înștiințeze, înainte de a apuca să continui. Arcul, domnule.
 N-am pomenit nimic despre asta până acum, fiindcă m-am gândit
 că nu interesează pe nimeni. Dar, dacă trebuie să-nvăț să fiu și
 oștean, și paj, mi-am ales deja o armă.

Interesant. L-am privit o clipă în tăcere. Îl regăseam în el pe
 Burrich într-o destul de mare măsură ca să presupun că nu se la-
 udă cu ceea ce nu știe să facă.

– Minunat. Îmi poți arăta cât de bine te pricepi să tragi cu
 arcul. Dar, deocamdată, ne-am întâlnit pentru alte lecții. Pentru
 ele, ni s-a îngăduit să ne folosim de pergamentele din biblioteca
 Buckkeepului. E o mare onoare pentru noi amândoi.

I-am așteptat răspunsul.

A dat scurt din cap, apoi și-a reamintit de bunele maniere.

– Da, domnul meu.

– Atunci ne întâlnim mâine aici. O să ne ocupăm o oră de
 pergamente și de scris, apoi o să coborâm pe terenul de instrucție.

Am așteptat din nou să răspundă.

– Da, domnul meu. Domnul meu?

– Ce este?

– Sunt și un călăreț bun, domnul meu. Dar am cam ruginit. În
 ultimul an, tata nu m-a lăsat să mă apropiu de cai. Însă sunt călăreț
 priceput.

– E bine de știut, Swift.

Știam și ce sperase. I-am privit fața și i-am văzut-o înnegurân-
 du-se după răspunsul meu neutru. Reacționasem aproape instinc-
 tiv. Un băiat de vârsta lui nu trebuia să se gândească la întovărașirea
 cu un animal. Dar, când și-a lăsat capul în jos, dezamăgit, mi-am
 simțit propria singurătate trimițându-și ecourile de-a lungul anilor.
 Și Burrich se străduise din răputeri să mă apere de o asemenea
 legătură. Știam că așa e înțelept, dar asta nu izbutea să alunge amin-
 tirea izolării mele. Mi-am dres glasul și am încercat să vorbesc fără
 să-mi tremure:

– Foarte bine, Swift. Vino aici mâine. A, și îmbracă-te cu ha-
 inele tale vechi. O să ne murdărim și o să asudăm.

A părut să-ncremenească.

– Ce e? Ce-ai pățit, băiatule?

– Păi... domnul meu, nu pot. Asta e, nu le mai am. Nu mai
 am decât cele două schimburi de haine pe care mi le-a dat Regina.

– Ce s-a-ntâmplat cu ele?

– Le-am... le-am ars, domnul meu.

Vocea i-a devenit brusc sfidătoare. Mi-a întâlnit privirea, îm-
 pingându-și bărbia în afară.

M-am gândit să-l întreb de ce. Dar nu era nevoie. Dădea răspun-
 sul prin limbajul trupului. Pentru el fusese un gest ritual, o desprin-
 dere de tot ce-l lega de trecut. M-am întrebat dacă era cazul să-l fac
 să recunoască asta cu glas tare, dar am ajuns la concluzia că n-ar fi

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ROBIN HOBB

DESTINUL BUFONULUI

vol. II

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Capitolul 18

Gheață

Regina mea,

Știi că rămân cel mai loial dintre slujitorii tăi. Nu pun la îndoială înțelepciunea judecății tale, dar îți cer să așezi alături de această înțelepciune și gândul că, poate, ceea ce am îndurat ne-a împins dincolo de hotarele împărțirii nepărtinitoare a dreptății, conducându-ne către răzbunare. Te asigur că raportul despre „masacrul Pestriților” e o exagerare grosolană. Dacă noi, cei cu Sânge Străvechi, am căzut în greșală, e pentru că ne-am ținut prea multă vreme mâinile în frâu, împiedicându-le să treacă la fapte care să-i convingă pe renegații din sânul nostru că nu le mai suportăm atacurile asupra semenilor lor. A fost, într-un anumit sens, o purificare a propriei noastre case, și mizeria pe care a trebuit să ne-o curățăm din sânge ne umple de rușine. Te implor să privești în altă parte în vreme ce scoatem din stirpele noastre tot ce ne dezonoarează.

Scrisoare anonimă, primită după masacrul de la Grimston

Așa că am început să săpăm în gheață.

Longwick i-a trimis pe Riddle și Hest în tabără, să aducă lopeți, târnăcoape și răngi. În așteptarea lor, l-a întrebat pe prinț, cu gravitate:

– Cât de mare vrei să fie groapa, lordul meu?

Dutiful și Chade i-au desenat conturul în zăpadă, încadrând un loc destul de larg pentru ca patru oameni să poată lucra fără să se stânjenească unul pe altul. La săpat am trecut eu, Riddle și Hest. Și Longwick ni s-a alăturat, spre surprinderea mea. Cred că simțea că o companie de gardă atât de puțin numeroasă îi impunea să pună și el umărul. Oștenii munceau cu râvnă, dar și cu stângăcie. Erau luptători, nu lucrători ai pământului și, cu toate că știau tot ce se cuvenea ca să-și fortifice în grabă poziția, nu mai fuseseră niciodată nevoiți să sape într-un ghețar. Nici mie nu mi se mai întâmplase. Trăiam o experiență plină de învățăminte.

Săpatul în gheață nu e ca săpatul în pământ. Pământul e alcătuit din particule, care se dau la o parte din fața lamei unei lopeți. Gheața încheie alianțe și se ține bine de ea însăși. Stratul de zăpadă pulverizată deasupra a fost cel mai enervant, aveam senzația că luăm în lopeți făină foarte fină. Fiecare încărcătură era ușoară, dar o aruncam fără să putem ști niciodată unde cade. Următorul strat ne-a dat mai puțină bătaie de cap. Odată spartă crusta de gheață, a fost ca și cum am fi săpat în zăpada bătătorită. Dar munca a devenit tot mai grea pe măsură ce am ajuns tot mai jos. Nu mai puteai să-nfizi lopata, s-o ridici și să-i azvârli conținutul. Ne foloseam în schimb de târnăcoape ca să spargem gheața, împroșcându-ne unii pe alții cu așchii și bucăți mărunte. După ce o sfărâmam, puteam s-o luăm în lopeți și s-o aruncăm afară, unde ceilalți o încărcau pe sănii și o îndepărtau de marginea gropii. Dacă lucram cu haina pe mine, sudoarea îmi șiroia pe spate. Dacă o scoteam, aveam pe cămașă un strat de promoroacă.

Nu munceam singuri. S-a ajuns la o înțelegere cu membrii coteriei Harului, care îndepărtau gheața scoasă din groapă. După o vreme, cele două grupuri au început să lucreze în schimburi cu târnăcoapele, cu lopețile și la căratul gheții. La căderea întinericului, aveam o groapă adâncă până la umăr și niciun semn că sub fundul ei s-ar fi aflat un dragon.

Odată cu căderea serii, s-a întetit vântul, plimbând pe suprafața ghețarului rafale de cristale de gheață. Când ne-am adunat în tabăra noastră aflată ceva mai jos, să ne mâncăm cina calduță îngrămădiți

în jurul focurilor din vase mici de lut, m-am întrebat cu neliniște cât de multă zăpadă avea să arunce vântul în groapa noastră.

În timpul zilei, trudind în comun, ne dăduserăm uitării neînțelegerile, dar seara, în tabără, ni le-am reamintit. Ne îngrămădiserăm cu toții în spațiul strâmt protejat de cercul de corturi care stăteau în calea vijeliei, despicându-i rafalele, și ne dădeau, cumva, iluzia unui adăpost pe întinderea de gheață pustie, măturată de vânt. Deși n-aveam mult loc, eram împărțiți în grupuri. Războinicii Hetgurdului erau mai prietenoși decât până atunci față de înzestrații cu Har și de Bufon, stăteau de vorbă și făceau schimb de mâncăruri. Bufnița, bardul lor costeliv, a stat lângă Cockle în timp ce ne cânta. Menestrelul nostru ne-a desfătat cu două balade fără acompaniament, fiindcă nu voia să-și țină nici mâinile, nici instrumentele în bătaia vântului înghețat. Una era despre un dragon care a încântat un bărbat într-o asemenea măsură, încât acesta și-a părăsit familia și casa, și n-a mai fost văzut niciodată. Dacă în spatele poveștii se ascundea vreun mare adevăr, eu nu l-am descoperit. După cum spusese Web, era vorba despre un om care respirase răsuflarea dragonului și, în acea clipă, îi dăruise creaturii inima sa. Cea de-a doua amintea de dragoni într-un mod mult mai obscur, însă am păstrat cu toții tăcerea și am ascultat-o, gânditori, cântată de vocea lui Cockle, care înfrunta vântul de una singură. Nu-i făcea concurență decât glasul lui Thick. Bondocul stătea lângă Dutiful, fredonând pentru sine și legănându-se. Chade i-a adresat de mai multe ori câte un „st“, încercând să-l amuțească, dar bondocul și-a reînceput de fiecare dată muzica după numai câteva minute. Asta m-a îngrijorat, dar nu puteam face nimic.

Ceva mai devreme, în timpul zilei, îi zărisem pe Peottr și pe narcescă privindu-ne de sus în timp ce munceam. Aveau amândoi fețele neclintite, încremenite într-o expresie care trăda speranță și spaimă. Dutiful se dusesse să le vorbească, dar nu auzisem nici cuvintele lui, nici vreun răspuns de-al lor. Narcesca îl privise ca pe un străin care o deranja în timp ce mintea ei era plină de cu totul altceva. Iar seara cei doi nu ni se alăturaseră ca să ia cina

lângă foc, ci intraseră direct în cortul lor. Numai licărul palid al unei lumânări aprinse înăuntru dovedea că se aflau alături de noi.

Când s-a încheiat cântecul lui Cockle și i-am mulțumit cu toții, eram cât se poate de nerăbdător să intru în așternut. Oricât de mult mi-aș fi dorit să pot sta de vorbă, fără martori, cu Chade, cu Dutiful și cu Bufonul, mă simțeam mult mai atras de somn. Trupul meu nu-și revenise pe deplin după excesul de scoarță de spiriduș, iar munca grea și frigul mă istoviseră.

M-am ridicat întinzându-mă, și Chade m-a chemat lângă el cu un semn din cap. Când m-a văzut alături, mi-a cerut să-l aduc pe Thick în cortul prințului și să-l ajut să se pregătească de culcare. La început am crezut că era un pretext, ca să putem sta de vorbă în liniște, dar, când m-am aplecat asupra bondocului, îngrijorarea mea a crescut. Se legăna într-o parte și-ntr-alta, fredonând fără întrerupere. Ținea ochii închiși. Am șovăit înainte de a-l atinge, așa cum șovăie un copil care s-a ars când își întinde din nou mâna spre foc. Pe urmă, muțenia Meșteșugului meu m-a convins că orice salt al minții lui către a mea ar fi fost de fapt o ușurare, nu un șoc. Așa că i-am pus mâna pe umăr și l-am zgâlțâit ușor. Nu numai că n-a urmat nicio smucitură a Meșteșugului, dar Thick nici măcar n-a dat vreun semn că s-ar fi trezit. L-am zgâlțâit din nou, cu mai multă hotărâre, apoi am fost nevoit să-l trag de picioare înainte de a se dezmetici cât de cât. După ce a început să se smiorcăie ca un bebeluș smuls din somn pe neașteptate, l-am condus spre cortul prințului simțindu-mă ca o bestie. În vreme ce-i scoteam cizmele pline de zăpadă și hainele groase de deasupra, n-a făcut nimic altceva decât să-și bombăne plângerile incoerente despre frig. S-a strecurat sub pături fără să fie nevoie de vreun îndemn și le-am îndesat bine în jurul lui.

Tocmai terminasem când au intrat Chade și prințul.

– Îmi fac griji pentru el, am spus, pe șoptite, arătând spre Thick cu capul.

De sub mormanul de pături, începuse să fredoneze încetișor.

– E din pricina dragonului, a spus Chade posomorât.

– Așa credem, a adăugat Dutiful obosit. S-a așezat pe marginea saltelei sale și s-a aplecat să-și scoată cizmele. Nu putem fi siguri. Încercăm să ajungem la Thick prin Meșteșug, și pare să fie acolo, dar nu ne bagă în seamă.

Le-am dat vestea pe care o purtasem toată ziua cu mine, ca pe o piatră pe suflet.

– N-am niciun semn că mi-aș reveni. Meșteșugul meu e în continuare dispărut.

Prințul a dat încet din cap, fără să pară surprins.

– Am încercat și s-ajung la tine și e ca și cum n-ai exista. E o senzație stranie. Și-a ridicat privirea, ca s-o întâlnească pe a mea. Acum îmi dau seama că, în cea mai mare parte a vieții, te-am simțit. O prezență minusculă, într-un colț al minții mele. Știi?

– M-am temut de asta, am recunoscut. Și am discutat cu Chade. Mi-a spus că aveai vise stranii când erai mic, vise în care îți apăreau un lup și un bărbat.

Pentru o clipă, a amuțit de uimire. Pe față i s-a așternut încet un zâmbet.

– Erai tu? Cu Ochi Întunecați? Pe neașteptate, a răsuflat adânc și și-a ferit privirea de a mea. Au fost unele dintre cele mai frumoase vise pe care le-am avut vreodată. Uneori, când eram mic, mă duceam noaptea la culcare dorindu-mi să am aceleași vise. Nu se repetau niciodată, dar câteodată apărea unul nou. Hm. Mă învățai Meșteșugul chiar și atunci, mă învățai cum să te cauți. Și Ochi Întunecați. Oh, pe Eda, Fitz, ce mult trebuie să-i simți lipsa! În visele alea, erai o singură ființă. Știi?

M-au podidit brusc lacrimile. M-am întors și mi-am șters ochii înainte de a începe să se prelingă.

– Cred că da. Și Nettle tot așa mă vede, ca pe un om-lup.

– Înseamnă că ai intrat și în visele ei?

În glasul lui era oare o umbră de gelozie?

– Nu intenționat. În visele niciunuia dintre voi. Nu mi-am imaginat niciodată că îl învăț pe vreunul dintre voi Meșteșugul. Pe ea o căutam uneori, ca să aflu ce mai fac Burrich și Molly. Pentru că îi iubesc și le simt lipsa. Și pentru că ea e fiica mea.